

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 21 (294).

Середа, 17 серпня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ЗДОБУДЕМО ПРАВО НА УЧАСТЬ В ОБЛАСНОМУ СВЯТІ ДНЯ ТВАРИННИКА! Наслідуємо почин Л. Лукашевського

Іде перевірка
виконання взятих
зобов'язань

Декада—незабаром

ГЕЙ, на високій полонині...
Це пастух наповнює чарівними звуками трембіти передгір'я Карпат. Чекаючи, дони насиплять у нузов колгоспної машини добірне зерно, складає натхненні вірші молодий шофер-поет...

Зайдіть ввечері в будь-який клуб або Палац культури. Повсюди лунають пісні і музика. Танцюристи в яскравих національних костюмах завзято вибивають хвацький «Козачок», проносяться у вихорі «Метелиці», лунають дзвінні частівки дівчат:

Ми працюємо ударно
І мета у нас така,
Щоб країні дати більше
М'яса, хліба, молока.

НАША республіка готується до Декади української літератури і мистецтва в Москві. Декада!.. Мабуть, не знайдеться зараз жодної людини, яку б не хвилювало це слово. Воно надихає кожного митця — і того, хто все своє життя присвятив рідному мистецтву, і того, хто у вільний час після роботи в цеху чи на будові, на тваринницькій фермі чи в тракторній бригаді віддає художній самодіяльності увесь запал свого гарячого серця.

Декада української літератури і мистецтва пробудила нову хвилю енергії самодіяльних аматорів Кіровоградщини.

На республіканський огляд-конкурс в місті Києві були представлені 4 колективи та окремі виконавці. Найвищу оцінку дістали молодіжний народний ансамбль танцю Кіровоградського Будинку культури імені Калініна та народний хор-панна колгоспу імені Орджонікідзе, Устимівського району. Саме їм випала висока честь восени виступити в столиці нашої Батьківщини — Москві.

Тепер в усіх районах області проведені свята пісні і танцю, створені районні театри народної творчості.

У ЗВ'ЯЗКУ з підготовкою до Декади української літератури і мистецтва в Москві значно покращила свою роботу більшість культурно-освітніх закладів нашої області. Це, насамперед, стосується Хмельницького районного Будинку культури, Ново-Кітківського клубу, Устимівського району, Петрозавнівського клубу, Кіровоградського району, Глинського клубу, Ново-Георгіївського району, та багатьох інших.

За останній час народилися нові самодіяльні колективи: бобринецький хор вчителів, хор доярок колгоспу імені Боженна, Кіровоградського району, ансамбль баяністів Олександрійського культурно-освітнього технікуму, народний хор Вільшанського району.

Але, як свідчать листи, що надходять до редакції, деякі культурно-освітні заклади послабили свою роботу. «Добре працюють колгоспники артілі імені Чапаєва, Кіровоградського району», — пише Н. Топор. — А от відпочити як слід не мають змоги. При нашому клубі не працюють гуртки художньої самодіяльності».

Про незадовільну роботу закладів культури повідомляють тт. Науменко (Добровеличнівський район), Чалий (Кіровоградський район), Ніцой (Знам'янський район). Майже нічого не робиться в Компаніївському і Новгородківському Будинках культури.

ВСЕ ЦЕ свідчить про те, що нерівнини деяких районних відділів культури, а також окремих комсомольських організацій значно вузько розуміють значення Декади. Чи не найбільш відверто висловився з цього приводу секретар Новопраського районного комсомолу т. Нитасв. На запитання, як іде підготовка до Декади, він відповідає:

— Ніяк. Все одно в Москву не поїдемо...

Коментарі, як говорять в таких випадках, зайві. А вже підготовка до Декади української літератури і мистецтва має на меті перш за все ЗАЛУЧИТИ якомога БІЛЬШЕ УЧАСНИКІВ ДО СКЛАДУ АМАТОРІВ МИСТЕЦТВА, ПОЛІПШИТИ І РОЗШИРИТИ РЕПЕРТУАРНІ ПЛАНИ.

Заспівувачами в цій справі повинні стати комсомольці і молодь.

Декада — не за горами.

ХАЙ ЖЕ ПОВСЮДИ ЛУНАЄ МУЗИКА І НЕСЕТЬСЯ ПІСНЯ РАДОСТІ ПРО НАШЕ ЩАСЛИВЕ ЖИТТЯ!

На міжнародний Марсельський ярмарок

ОДЕСА, 15 серпня. (РАТАУ). Сьогодні звідси в Марсель вийшов радянський теплохід «Флорешть». На його борту—кілька тисяч експонатів, які демон-

струватимуться в павільйоні Української РСР на щорічному міжнародному Марсельському ярмарку, що відкривається у вересні.

Велике господарство у Надії Морозової — 3 тисячі курей та близько тисячі качок. Вся птахоферма першої колгоспної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС, Рівнянського району, в її руках.
Завдяки старанням молодого пташника колгосп виробить у цьому році по 18 центнерів пташиного м'яса на 100 гектарів зернових. До того ж Надія за півріччя одержала по 55 пень на курку-несучку при річному зобов'язанні 100.
На знімку: Надія МОРОЗОВА. Фото В. КОВПАКА.

Зобов'язання прийняті і...

ВСТУПАЮЧИ у другий рік семірички, колгоспники артілі імені Леніна чітко визначили свої рубежі: виробити по 67 центнерів м'яса і 300 центнерів молока на сто гектарів угідь. Молодь колгоспу, запалена прикладом рязанців, вирішила взяти цю справу в свої руки. На фермі пішли працювати понад сто комсомольців і неспілкової молоді.

З душею взялися за роботу молоді тваринники. Хороші, благородні наміри були у свинарів Анатолія Янтальця і Ліди Найд'юнової, у доярки Олі Колясенко і телятників Марії Кухти, і багатьох інших.

Та згодом їх задуми наштовхнулися на перепони, і нас, комсомольців артілі імені Держинського, не може не схвилювати те, що в наших суперників по змаганню не вистачило духу довести до кінця цінне починання. Невже в Анатолія Янтальця, колишнього моряка, не було твердого комсомольського гарту? Невже Марія Чорнобривець та її подруги злякалися труднощів?

Без труднощів, справді, не обійшлося. На фермі третьої бригади сутужнувало було з кормами. Надя Музиченко, Марія Чорнобривець, Ліда Яременко, як і всі комсомольці, вишукували, де тільки можна було, корми і раціонально витрачали їх. Виростити хороших корів і стати доярка-

ми—таке прагнення у телятниц.

Отут би голові колгоспу І. Т. Олексієнку та заступникові секретаря парторганізації В. П. Чумаченку і підтримати дівчат, підбадьорити. Та т. Олексієнко розпорядився забрати від комсомолок телят, а дати їм за недбаних первісток. Надя Музиченко і Марія Чорнобривець відмовились від такої заміни і пішли з ферми. А секретар комсомольського комітету Микола Логвиненко зайняв нейтральну позицію, не став на захист законних інтересів дівчат.

Одна лише Ліда не залишила почату справу. Та все ж вона соромиться навіть називати себе дояркою, бо від 13 корів надоеє за добу лише 40—50 літрів молока. Та й звідки візьметься воно, якщо корів випасають тільки вдень, у спеку. Пасовище ж дуже бідне на різноотрав'я. А підготовують худобу кукурудзою лише двічі на добу, та й тієї дають принаймні по 30 кілограмів на голову.

Ще гірше становище на фермі четвертої бригади. Тут теж скудні пасовища, корів регулярно не забезпечують зеленою масою, бо за фермою не закріплено транспорту. То і не дивно, що надоено тут лише по 620 кілограмів молока на кожну корову при річному зобов'язанні 2.300.

Трапилося це ще й тому, що на фермі занедбано зооветеринарне обслуговування. Досі не впроваджено штучного осіменіння тварин, а

ВЕЛИКЕ господарство сільгоспартілі ім. XXI з'їзду КПРС. Багато молоді тут трудиться. Тільки на фермах колгоспу працює 65 комсомольців. Завжди вони готові підхопити хорошу справу, відгукнутися на новий почин.

ПРАЦЮВІТІ ПОДРУГИ

Подруги Люда Капралова і Катя Єременко працюють в колгоспі «Україна», Кіровоградського району. Вони — свинарки. У дівчат одна мета — відгодувати й здати у цьому році 1.000 голів свиней.

Якщо працювати по-старинці, не вправитися з таким завданням. І дівчата взяли за нові, чужі методи. Зранку, випустивши свиней на прогулянку, вони очищають майданчик, засипають самогудівницю, наливають воду. А потім лише стежать за порядком та постачають корми.

240 свиней вже здали свинарки, а це — понад 200 центнерів м'яса. Зараз на відгодівлі стоїть ще 300

Першими в артілі стали послідовницями Ярослава Чиж свинарки-комсомолки Клавдія Костянтинова і Віра Кордюкова. Тепер у кожній на відгодівлі перебуває по 350 голів свиней. Дівчата щодоби забезпечують високий приріст живих ваги тварин.

Комсомолки першими серед свинарів артілі підтримали й почин Леонтія Лукашевського — ініціатора змагання серед молодих свинарів. До знаменної дати — 43-х роковин Великого Жовтня вони зобов'язались виробити і здати по 500 центнерів свинини.

М. КУЦАРЕВ,
секретар комсомольської організації колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС, Вільшанського району.

голів, яких незабаром можна буде здати.

А коли на всю область пролунав заклик Л. Лукашевського до молодих свинарів, Людмила й Катерина відповіли так:

— 600 центнерів свинини виробимо й здамо до 43-х роковин Великого Жовтня.

П. ЩЕРБИНА.

тому майже 20 процентів стада ялове. На 240 корів є три бугаї, та й ті ходять в загальній череді. Молодняк не погруппований, телички й бички утримуються в одному загоні.

виправити упущення, підтримати комсомольців, він, удаючи з себе ображеного, став покрикувати:

— Так ви ще й скарги-гися будете! Я вас провчу!

Добрі задуми молоді не знайшли підтримки і в правлінні колгоспу. Комсомолец Анатолій Янталець вирішив відгодувати за методом Я. Чиж 300 голів свиней. Але йому дали лише 130. На неодноразові

забуті

вимоги додати у групу ще 170 голів підсвинків, І. Т. Олексієнко відрубав:

— Не мороч голови і мені, і собі!

Звісно, після такої «підтримки» мало в кого не опустяться руки.

Велика вина за всі ці неподобства падає на правління колгоспу, комсомольську організацію. Але ми не виправдуємо і вас, Анатолію Янталець, Лідо Найд'юнона, Олю Колясенко і всі ті, хто залишив ферму. Невже у вас не вистачило мужності, сили і волі подолати ці тимчасові труднощі? Гучні слова говорили ви, почесні зобов'язання брали, а на ділі виявилися вони пустими, нічого не вартими обіцянками.

Ще не пізно надолужити прогаєне, якщо по-бойовому, по-комсомольському взятися за діло. А Кіровоградський райком ЛКСМУ, сподіваємося, нам у цьому допоможе.

Рейдова бригада: О. ФОМУЛЯЄВ, секретар комсомольської організації колгоспу імені Держинського, Ю. МУЗИЧЕНКО — колгоспниця колгоспу імені Держинського, В. КОЧЕТОВА — ланкова колгоспу імені Держинського, О. ШКАБОЙ — снайпер. «Молодого комунара».

С ПРАВОЮ честі комсомольських організацій, юнаків і дівчат нашої країни є активна участь у боротьбі за прискорення темпів будівництва найважливіших підприємств промисловості і транспорту.

(З Постанови VIII Пленуму ЦК ВЛКСМ).

Наш труд і творчість — ПАРТІЇ, ВІТЧИЗНІ

А який твій вклад у семирічку?

ЗОВНІШНЄ

благополуччя і внутрішні „хвороби“

ВІКТОР Ткаченко витер спітніле чоло і глянув на годинник.

— Ну, як, бригадире? — звернувся до нього Віктор Васильєв. — Вкладаємося в час?

— Завдання виконали на п'ять з половиною годин раніше.

— Так і будемо тримати, — додав Анатолій Третьяков.

Члени бригади бетонярів встановлювали залізобетонні колони у приміщенні майбутнього цукроскладу. Нелегка це справа: адже кожна колона має 12 метрів у висоту. Та молодь швидко оволоділа і цією складною операцією. У хлопців уже стало лезімом: будь-яку роботу виконувати достроково.

Багато вміння, енергії вкладають в свою справу і молоді будівельники з комплексної бригади Анатолія Боброва. Вони щодня виробляють майже по півтори змішаних норми. На членів

колективу Леоніда Мироненка, Миколу Липу, Анатолія Ляшенка рівняються й інші учасники ударної комсомольської будови — ново-українського цукрозаводу.

Кількість передовиків тут чимала, і на перший погляд здається, що на об'єкті все йде гаразд. Але чому ж в такому разі план червня виконано лише на 47 процентів? Де причини такого відставання?

А причин багато. Найголовніша з них — це нестача будівельних матеріалів: заліза, рейок для прокладання колій, високомарочного цементу. Невистачає тут і механізмів. На будівництві працює всього-навсього дві бетономішалки. Одна з них — на спорудженні греблі через річку Плетений Ташлик. Тут, зокрема, треба укласти 2 тисячі кубометрів бетону, а одна бетономішалка за 16 годин може дати його принаймні 80 кубометрів. Про яку ж висо-

копродуктивну працю може йти мова? Нестача бетону відчувається всюди. Саме на це скаржаться робітники бригади В. Ткаченка.

Як не прикро, але грудомісткі процеси на будові досі не механізовані. Універсальні «механізми» тут — лопата й тачка. Кочче потрібно два скрепери, два бульдозери і екскаватор. Погано тут і з автотранспортом: е тільки третина потрібної кількості автомашин.

Часто можна тут побачити й таку картину. Йде дев'ята година ранку, а штукатури з бригади Галини Дигорян та різноробітники (бригадир Галина Мурса) ще тільки-но приходять до своїх робочих місць. Зате зразу ж після четвертої години дня вони розходяться, куди кому заманеться. Як не дивно, але комітет комсомолу (секретар Володимир Лазаренко) з порушеннями трудової дисципліни ще не повів справжньої боротьби.

Більше того, В. Лазаренко у себе, в бригаді мулярів, теж не може навести порядку. Нещодавно трапився такий випадок. На будівництві дитячих ясел його бригада неправильно поклала рейки. За це бригадир було зроблено зауваження. Замість того, щоб виправити помилку, В. Лазаренко вдав із себе скривдженого і відразу ж написав заяву на розрахунок. Не до лиця такі ганебні вчинки комсомольському вожаку!

На будові працює чимала комсомольська сім'я — 125 чоловік. Серед них є багато юнаків і дівчат, беручих до роботи, справжніх ентузіастів. Та В. Лазаренко не погурбувався про поширення досвіду передовиків. Він взагалі не цікавиться життям комсомольців, не веде організаторської роботи серед них.

Слід також закинути докір працівникам Ново-Українського райкому ВЛКСМ. Вони — часті гості на новобудові. Нерідко, зокрема, буває тут секретар райкому тов. Литвин. Але користі від його відвідин немає ніякої, бо він залишається спокійним спостерігачем там, де його втручання вкрай необхідне.

Л. БАБИЧ.
Спецкор «Молодого комунара».

ВИПУСКНИК Харківського політехнічного інституту Юрій Ванін нічим особливим не виділявся серед своїх товаришів: любив спорт, захоплювався мистецтвом, часто мріяв про майбутню роботу, бачив себе то над кресленням, то біля якоїсь машини. Думав про майбутнє і тихенько наспівував:

«Нікакого не сделал открытия,
Но оно, несомненно,
за мной...»

Та з ким із студентів цього не буває?

Коли ж одержав призначення на кіровоградський завод «Червона зірка», замислювався: чи ж справлюся з роботою, чи не підведу інститут? Перші кроки маніли, вабили і водночас якось насторожували.

Юрій знав: усунься від нових вимог, що ставить праця, забудь кипучі студентські будні, і пиши пропало — зачерствієш, запудьгуєш, відразу ж на десяток років постарієш.

Та не з таких Ю. Ванін. З його приходом у спеці-

Комсомолка Раїса Василенко три роки тому прийшла працювати на кіровоградську взуттєву фабрику після закінчення школи ФЗН у Києві.

Дівчина за цей час досконало оволоділа технологією пошиття гусариків і пінеток — дитячого взуття найменших розмірів.

Про себе не любить багато говорити. — Працюю, як і всі. А виконувати щоденно 180—200 процентів норми стало для мене звичайною справою.

На знімку: комсомолка Р. ВАСИЛЕНКО.
Фото В. КОВПАКА.

Розбудити треба, цікавою справою розворушити, підняти комсомольців. А тоді вже тримай зв'язок з ними, організовуй, веди їх на справи хороші й цікаві.

Заохотити молодь Юрій вирішив спортом. А тут як-

бачимо команду футболістів конструкторського бюро заводарем кубка газети «Червона зірка».

В цей час Юрія обирають комсоргом відділу. І тут є слідні роботи: організовуються вечори відпочинку. Іноді і в обидно перерву працівники відділу можуть подивитись концерт. Вже більш організовано проходить збір металолому, вже стало менше порушень трудової дисципліни.

Зимова спартакіада заводу. На повну силу розкриваються організаторські здібності Юрія. І ось результат: невеликий колектив фізкультурників СКБ заводівує перше місце, заводівує кубком заводу.

Можна було б гордитись досягнутими успіхами і... заспокоїтись, як часом буває. Та Ванін ще з більшою енергією, запалом береться за роботу. Зусилля Юрія не пропадають марно, дають чудові сходи. Переконливий приклад цього — вдалий виступ на останній спартакіаді заводу.

Зараз за його ж ініціативою комсомольці бюро і цеху дослідного виробництва взяли за справу, яка на перший погляд здається нездійсненною, — своїми руками виготовити ударну установку для власного оркестру. Та коли Юрій взявся за це, можна твердо сказати: буде зроблено!

Завжди неспокійний, завжди в пошуках, за організацією цікавих захоплюючих справ, завжди на чолі молоді — такий наш комсорг. Від нього йдуть незримі ниточки до серця кожного комсомольця.

С. ШМАТ,
інженер-конструктор заводу «Червона зірка».

ДУША КОЛЕКТИВУ

альне конструкторське бюро заводу «Червона зірка» ніби свіжий вітерець подув. Хлопця відразу зацікавило, чому нічого не чути про комсомольську організацію відділу, її роботу, про діла молоді. 60 членів ВЛКСМ — це ж сила! Такою армією гори перевернеш. А тут за тишшя. Не звик до такого.

СТРІЛОЧНИЦЯ головної артерії

ЯК тільки Аня Унтура одержала атестат зрілості, вона не вагалась, куди йти, що робити. Рішення було прийнято заздалегідь — вона буде залізничником.

На станції Кірово-Українське Аню призначили стрілочницею. Швидко оволоділа дівчина з нехитрими, але відповідальними обов'язками. В цьому їй подала велику допомогу старші товариші М. А. Мальяренко і Н. С. Качочнікова. Своє знання вона поповнює на заочному відділі Одеського залізничного технікуму.

Серед залізничників Аня користується авторитетом, її ставлять у приклад іншим. На п'ятому посту — найголовнішій артерії станції вона завжди забезпечує своєчасний пропуск составів. Стрілочне господарство її завжди у зразковому стані.

Як член бригади комуністичної праці Аня не тільки бездоганно працює сама, а й вчить інших. Молоді стрілочниці Ліді Василізі, яка нещодавно прийшла в їх бригаду, А. Унтура передає свій досвід.

Комсомолка — залізничниця і в громадській роботі не остання. Вона — редактор сільної газети «Движенець», агітатор, активна учасниця художньої самодіяльності.

В. ХАРЧЕНКО,
складач поїздів, секретар комсомольської організації ст. Кірово-Українське.

раз обирають його до складу комсомольського бюро, головою низового колективу фізкультури і спорту. Нелегко було спочатку залучити молодь до спортивної роботи. Вміння по-дружньому підійти до товариша, поговорити відверто, знання психології людської допомогло йому.

Вперше за час існування спеціального конструкторського бюро команда стала виступати в основній групі на заводській спартакіаді. І відразу ж добилась непоганих результатів — зайняла загальне третє місце серед цехових команд.

Це навіть добре, коли взяти до уваги, що наша організація досі мала в порівнянні з іншими цехами.

Були виявлені здібні спортсмени, яких уже не треба силоміць виводити на гру чи змагання. При відділі організовується настільний теніс. Тут щодня збирається після роботи більше десятка любителів. Влітку минулого року з ініціативи Юрія створюється футбольна команда. Які впевнені кроки робила вона спочатку, як невдало іноді виступала! Організованість і настирливість, активність і рішучість беруть верх, і кінець-кінцем ми

розбудити треба, цікавою справою розворушити, підняти комсомольців. А тоді вже тримай зв'язок з ними, організовуй, веди їх на справи хороші й цікаві.

Заохотити молодь Юрій вирішив спортом. А тут як-

Шана працьовитим

КОМСОМОЛЬЦІ і молодь Ново-Архангельської організації міжколгоспбуд раніше наміченого строку закінчили штукатурку зерноскладу і свинарника в колгоспі імені Леніна. Зараз дівчата-штукатури працюють на спорудженні контори і клубу колгоспу ім. Енгельса. Найпродуктивніше трудиться тут комсомолка Женя Сухоярська. Не відстає від неї муляр Анатолій Денін. На 180 процентів виконує він денні завдання.

Хороші справи і в робітників Підвисоцького це-

гельного заводу. Тут попереду теж комсомольці — Лідя Плітко, бригадир Хацевацький. І не тільки на цих ділянках, а скрізь, де працює молодь, діла чудові.

Радісно на душі у молодих будівельників. Та й як не радіти, коли ти будеш для людей, для їх блага, коли люди тобі кажуть за це спасибі.

Рая ОБРАЗЦОВА,
штукатурниця, секретар комсомольської організації Ново-Архангельської організації міжколгоспбуд.

КАРАВАНИ ИДУТЬ ЧЕРЕЗ ШЛЮЗ

Широким клином врізається у дніпровське плесо овійний легендами Табурищанський мис. Два—три роки тому на схилі цього гранітного виступу вітри здіймали піщаний вихор, шурхотіли у чагарникових заростях.

Майже два роки вгризалися потужні «Уральці» своїми металевими щелепами у граніт, прорізаючи крізь відрог мису широку ущелину.

Не влізати тепер кошичного схилу. Підковоподібною стрілою врізався у Кременчуцьке море краєнь-пірс, спокійною силою віє від судноплавної споруди з високими полірованими стінами камери і закритих у бетон підхідних каналів.

Через нову водну артерію ще торік вниз і вверх по Дніпру пішли каравани річкових суден.

Ось з боку Кременчука до нижніх воріт наближається пароплав з трьома великими баржами.

Начальник вахти Михайло Шкіль дає каравану дозвіл на захід у камеру. Повільно розступаються створки металевих воріт, і маленький буксир повільно затягує ланцюг барж у камеру.

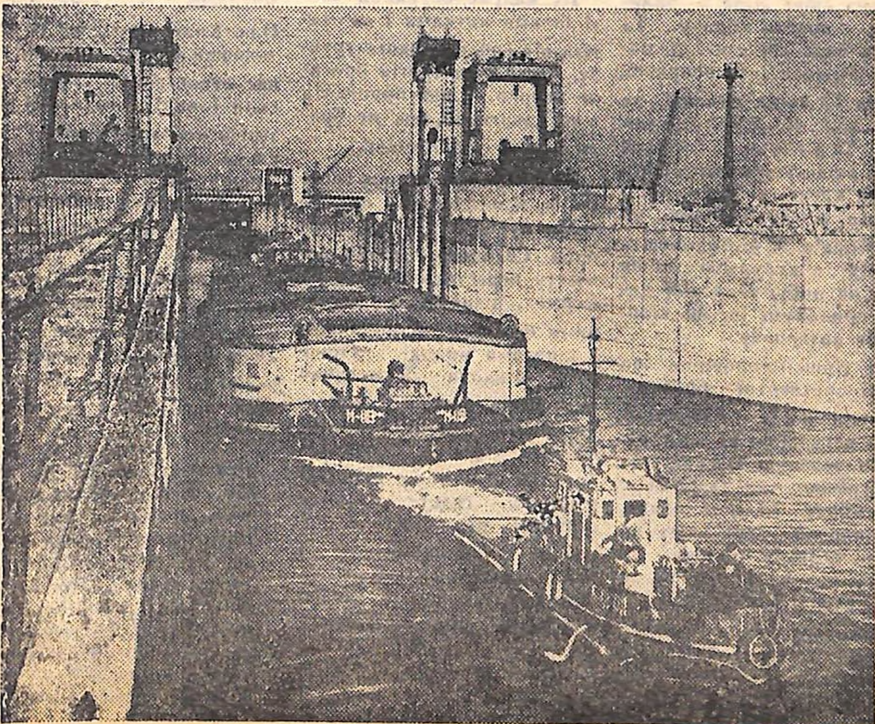
Починається шлюзування. Горизонт води у камері піднімається все вище і вище, а через деякий час караван вже виходить у відкрите море.

На шлюзі вже йде друга навігація. За цей час через його камеру пропущено тисячі вантажних і пасажирських суден. Колективи вахт, що складаються в основному з юнаків і дівчат, які своїми руками будували шлюз, успішно оволоділи технікою пропуску караванів.

А поряд з суднопровідниками трудяться будівельники, монтажники. Їх мета — у цьому році закінчити весь комплекс робіт і здати судноплавну споруду Кременчуцького гідровузла у повну промислову експлуатацію.

На знімку: пропуск транспортних суден через камеру шлюзу.

Фото Г. Чобітка.

Виростають молоді майстри

БУДЬ-ЯКА професія потрібна і цінна в житті. Вихованці Цвітнянського дитячого будинку, наприклад, добре володіють гончарною справою. І хоч їх заняття найрізноманітніші (тут є столярня і кравецька майстерні, тваринницькі ферми, сад, земельна ділянка), дітей все ж найбільше приваблює гончарна майстерня.

Двічі на тиждень протягом двох годин в майстерні працюють учні 5—10 класів. З-під рухливих маленьких рук з'являються чепурні глечики й вазони, горшки та веселі іграшки. Ціле гончарне царство, володарями якого є Вітя Гордус, Вася Приходько, Володя Казарян. Вони не тільки відмінно вчать в школі, а й продукцію теж видають відмінну.

Два юних гончарів вже одержали звання майстра. Один з них — Анатолій Ткаченко. Кваліфікацію він набув у минулому році, коли закінчив середню школу. Зараз Анатолій працює майстром на одному з великих підприємств Сталінської області. Другий — дев'ятикласник Володя Кривоустов. Він самостійно виготовив більш як на тисячу карбованців високоякісної продукції.

Можна зробити акуратний глечик чи миску, надати їм найвишуканішої форми. Та все ж виробити мало радуватимуть око, якщо їх не оздобити художнім орнаментом. Умільцями художнього оформлення гончарних виробів стали дівча-

майстри

та. Скільки було колісць сліз і дитячих примх у Надійки Пигиди, а тепер справа пішла на краще — з кожним днем поліпшує дівчинка свою професійну майстерність.

Та діти не тільки набувають спеціальності гончаря. 75 тисяч карбованців чистого доходу принесло для дитячого будинку гончарне виробництво. За ці кошти придбано велику частину дитячого одягу, взуття, духовий оркестр та інші речі.

Охоче беруться діти за гончарну справу, бо тут вони бачать наслідки своїх зусиль, пізнають радість праці.

В. РУДЕНКО.
Олександрівський район.

Хто щиро прагне, той доб'ється

НОЛИ три роки тому Олена Ковальова після закінчення Первозванівської середньої школи не змогла поступити в інститут, вона не розгубилась.

Ну що ж, — говорила дівчинка подругам. — Не поступила в цьому році, пізніше продовжу навчання, а вищу освіту все рівно здобуду.

Пішла працювати обліковцем на молочно-товарну ферму і в той же час готувалась до вступу у вуз. Мрія Олени здійснилась: вона стала студенткою Кіровоградського педінституту.

Та не одна Ковальова так зробила. В колгоспі імені Шевченка, Кіровоградського району, багато є таких завзятих.

Комсомолец Віктор Ковальов одержав атестат зрілості в 1958 році. Не цурався ніякої роботи, трудився за ремонтній майстерні. Не раз правління артілі відмічало його, як сумлінного працівника. А в цьому році за путівкою колгоспу Віктора зараховано учнем третього курсу Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства.

Валентина Ободовська, яку після закінчення школи направили на тваринницьку ферму, зараз учиться заочно на другому курсі Уманського сільськогосподарського інституту.

В. САРЖЕВСЬКИЙ.

Довір'я

ЛЕОНІД прокинувся, коли в хаті заграли перші до-світні сутінки. Хлопець тихенько, щоб не розбудити нікого, піднявся й вийшов на подвір'я. Сьогодні юнак вперше в житті разом з батьком Яковом Григоровичем Радугою — досвідченим механізатором самостійно поведе по колгоспному лану степовий корабель «РСМ-8».

Правда, ще торік, коли Леонід закінчив восьмий клас, він часто бував у полі. Николі Яків Григорович навіть дозволяв йому ставати за штурвал.

Тепер Леонід вже перейшов у десятий клас. Зараз у нього канікули. Як і торік, юнак збирався провести їх у полі. Перед самими жнивими Яків Григорович якось сказав синові:

— Завтра підемо в поле

удвох, будеш моїм помічником. Ось чому юнак прокинувся сьогодні раніше від усіх. Настіг умившись і поснідавши, Леонід попрямував у поле, де мали копати ячмінь.

На тракторному стані, крім діда-сторожа, ще нікого не було. Леонід старанно перевіряв ще з учора раннього вечора налагоджений «РСМ-8», змастив вузли передачі. А коли згодом прийшли батько з трактористом, хлопець відрапортував, що агрегат до роботи готовий.

Придирливо оглядав Яків Петрович комбайна.

— Ну що ж, помічник, вилазь на командирський місток.

ОПІВДНІ сонце шпарко припало. До металевих поручнів доторкнувшись неможливо. Сувої куряви здіймають гусениці трактора. Батько прислухається до рокогу мотора, заглядає в бункер з зерном, а Леонід міцно тримає в руках штурвал. Стрімко мчить по полотну хедера колосся.

Разом з колоссям, що покільливо схиляється під мотвилком і пливе по полотну, плывуть і думки Леоніда. Юнакові пригадалася п'єса Тобілевича «Хазяїн». Це ж про їхню Мануйлівку писав колись драматург. Тоді село обдирали Пузирі й Ліхтаренки, граф Ряховський, що фігурує в п'єсі під прізвиськом Золотинський. Бувало, три дні їдеш, а земля все Пузирева...

А тепер. Юнакові, як на долоні, видно з високого містка багату землю колгоспну — більше чотирьох

тисяч гектарів. Скільки оком кинеш — лани артілі імені 17-ої партконференції. Біжать вдалину зелені масиви кукурудзи, білі гречане поле, а ген-ген жовтіють шапки соняшника.

Та й село зараз змінилося. Зникають солом'яні стріхи, з'являються добротні залізниці, шиферні та черепичні покрівлі. І колгоспні ферми — під білим шифером. В колгоспі кілька зарибених ставків, є сад, пасіка. А господарями всього цього добра тепер не Пузирі, про яких і згадка вивірилась, а старий досвідчений комбайнер Яків Григорович Гадуга з помічником-сипом та колгоспник-односельчани.

СОНЦЕ схиляється за межею сусіднього колгоспу «Більшовик». Закінчується робочий день. Комбайн працював добре. Ось і останній круг. Біля бригадного стану агрегат зупиняється. Бригадир Євген Хатко повідомляє про результати роботи. За зміну скошено 30 гектарів замість 23 за нормою. Завдання перевиконано.

...Леонід вже дрімав, коли крізь відчинені двері з сусідньої кімнати почув розмову батька з матір'ю.

— Ну, як новий помічник? — запитала мати.

— Нічого, — відповів батько. А згодом додав:

— Довір'я виправдає, працюватиме. На той рік, як закінчить школу, передам йому машину, а сам перейду мабуть на іншу...

А. ГАВРИЛЕНКО.
Маловисківський район.

ПІСЛЯ ШКОЛИ — В РАДГОСП

СТАЛІНГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ. Ще зовсім недавно вони були школярами, вчилися в Зав'язинській середній школі. І ось складено останній екзамен, одержаний атестат зрілості, і перед вчорашніми десятикласниками відкрився широкий шлях у життя.

Ще навчаючись у школі, юнаки і дівчата оволоділи різними сільськогосподарськими спеціальностями, а після закінчення десятирічки вирішили піти працювати до радгоспу «Родина», Кіквідзенського району. Тепер вони вже водять трактори, збирають багатий врожай, споруджують господарські приміщення і жиля будинки для робітників, доглядають тварин, вирощують оwoчі. Робітники радгоспу тепло прийняли в свою сім'ю дружний комсомольський колектив.

На знімку: комсомолец Святослав ТЯЖЕЛОВ. Після закінчення Зав'язинської школи-десятирічки він став трактористом.

Фото Л. КУКАНОВА.

Готові до зустрічі

Школи Ульянівського району повністю підготувались до зустрічі нового навчального року. Нашому успіхові у великій мірі сприяло соціалістичне змагання, умови якого були вироблені раніше.

Найорганізованіше провели ремонт колективів Кам'яно-Криничанської, Йосипівської, Ульянівських № 1 та № 2 середніх шкіл.

Тепер школи району переходять на однозмінне навчання за рахунок нових приміщень. Шамраївська восьмирічна школа, де до-

будовано чотири класних кімнати, стане школою продовженого дня.

Збільшилось число класів-кабінетів. В нових майстернях будуть проходити уроки ручної праці у Вільхівській, Грушківській та Великотроянівській середніх школах.

Готуються до нового навчального року і вечірні школи. Біля 200 чоловік залучено до заочного навчання.

І. КИЗИМА,
завідуючий Ульянівського райВНО.

Батько не помилився

Василь Олексійович Чернищенко, досвідчений механізатор колгоспу «Шлях до комунізму», Знам'янського району, в душі радів за

сина: любить хлопець техніку, тягнеться до неї. І де б не працював Василь Олексійович, Геннадій завжди біля нього.

А торік батько вперше взяв сина до себе в помічники. І не помилився: Геннадій виправдав довір'я. Не один день на їх збіральному агрегаті майорів червоний вимпел.

Славно потрудились і старший, і молодший Чернищенки і цього року.

— Значить, після десятирічки — в училище механізації, сину?

— Тільки так, тату, — твердо відповідає Геннадій.

В. ФІЛІПОВ,
юнок.

ХРОНІКА

культурного життя

УЖЕ БІЛЬШЕ двох років іде в Олександрійському районі добра слава про художню самодіяльність Мар'є-Михайлівського сільського клубу. В хорошому, драматичному і танцювальному гуртках бере участь 75 колгоспників. Цей молодий колектив двічі виступав на обласному огляді конкурсів, де за високу виконавську майстерність одержав 4 дипломи.

С. КОБИЛЯНСЬКИЙ.
Олександрійський район.

У розділі «Наука і культура» розповідається про досягнення району в цій галузі.

В. БЕЗП'ЯТИЙ,
с. Добровеличківка.

КОЛЕКТИВ художньої самодіяльності колгоспу імені Кірова, Ново-Миргородського району, готується до Декади української літератури та мистецтва в Москві, значно активізував свою роботу. Самодіяльні артисти вже виступили з концертами в селах Мар'ївці, Кам'яці, Пурпурівці. Особливим успіхом користуються виступи причіпювача Івана Концевича, помічника комбайнера Миколи Котляра, тракториста Анатолія Компанійця, хору дилярок та струнного оркестру.

Л. КОТЛЯР,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Кірова.

ПРИ добровеличківській районній дитячій бібліотеці з ініціативи молоді та старих комуністів створено альбом «Історія нашого району». В альбомі розповідається про ті зміни, які відбулися в Добровеличківці і навколишніх селах за роки радянської влади. Колісць відсталості в економічному і культурному відношенні район зараз докорінно змінив своє обличчя. Тут працюють такі прославлені трудівники, як головний механік Добровеличківської РТС Герой Соціалістичної Праці Сергій Єзан, знатна диячка Діна Кучерявенко, депутат Верховної Ради СРСР свинарка Ольга Бебешко та багато інших.

Кіровоградська бібліотека для дітей та юнацтва імені Аркадія Гайдара одержує багато нових книг. За останній час сюди надійшли такі твори:

О. М. БАРКОВА. «Завтра». Повесть. Москва. «Радянський письменник», 1960 р., 287 стор.

Повість про покоління, якому належить завтра нашої Батьківщини. Герої твору — десятикласники. Письменниця розповідає, як, одержавши атестати зрілості, шкільні друзі по-різному вирішують свою долю: Толя Рісєв іде на новобудови Сибіру, Валя Лозницький і Таня Бойко вступають до інституту, а Діма Алтухов, Тамара Усикова та Костя Новиков починають працювати на заводі.

А. П. М'ЯСТКІВСЬКИЙ. «Жито на камені». Роман. Київ. «Молодь». 1960 р., 277 стор.

В романі автор відтворює життя трудівників українського села, зокрема молоді, боротьбу за соціалістичну перебудову сільського господарства в 20—30 роках. Нелегко живеться бідній селянці Василю Книси з сином Василем у рідному селі Соколяцях, де ще значну силу мають куркулі. Починається колективізація. В жорсткій боротьбі виростають перші комсомольці села, яких очолює Василь Книси. Від рук глитаїв гине друг Василя — Юхим, але комсомольці не здаються. Вони беруть активну участь в організації сільськогосподарської артілі, ведуть за собою молодь. В романі розкрито духовну красу молодих будівників нового життя, створено яскраві образи їх керівників-комуністів.

В. Н. СОБКО. «Покой нам только снится». Роман. Москва. «Молодая гвардия». 1960 р., 320 стор.

Події відбуваються в 1956—1957 роках. За закликом партії, по комсомольських путівках хлопці й дівчата ідуть в Донбас на будівництво комсомольської шахти. В праці мужниють і гартуються їх характери. Серед героїв романа — комсорг шахти Катя Несміянін, вчорашній десятикласник Степан Варламов, артист Арсен Загориний.

Н. А. ИВАНТЕР. «Снова август». Москва. «Советский писатель». 1960 р., 282 стор.

Читач знайомиться з Борисом Башкировим в осінню пору, коли, не вступивши до інституту, розгублений хлопець стоїть на порозі нового життя.

В редакції, де Борис починає працювати, а пізніше, на заводі люди допомагають йому стати справжньою людиною.

дало нам змогу краще оволодіти спеціальністю слюсаря по ремонту вагонів.

П. ШЕВЕЛ'ЄВ,
учень.

ДОБРЕ поставлена культурно-освітня робота в клубі маловисківського цукрозаводу. Тут працюють хорівий, танцювальний і драматичний гуртки. Агіткульторганада клубу в складі Л. Озерної, М. Бордяковського, Б. Сипливого і Л. Сорокіна часто виступає з концертами у селах району.

В. ОРЛОВ.
м. Мала Виска.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
17 серпня 1960 р. 3 стор.

МОЛОДОМУ КОМУНАРУ Відповідають

У передовій статті «Комсомольським будован — ударні темпи» (номер за 29 липня ц. р.) вказувалось, що працівники Кіровоградського міського ЛКСМУ не займаються питанням будівництва шкіл-інтернатів.

Секретар міськкому О. Ткаченко повідомив редакції, що факти підтверди-

лись. Матеріал обговорено на виробничій нараді з участю всіх працівників міського. Тепер шефська допомога школам-інтернатам подається своєчасно. Проведено недільник по благоустрою шкіл. Посильну допомогу в будівництві шкіл надають також учні старших класів.

З ПЕРЕКОНЛИВИМ

ШУМНО на трибунах... Тисячі кировоградців з хвилюванням чекають початку матчу на першість Союзу з футболу серед команд класу «Б». Чекають і хвилюються. Кировоградська «Зірка» приймає на своєму полі чернівецький «Авангард».

М'яч все частіше і частіше летить до воріт противника. Йде двадцять п'ять хвилин гри.

РАХУНКОМ

Борис Петров досить вдало пасує м'яч Станіславу Каткову, і останній відкриває рахунок для своєї команди.

Перед самим кінцем першої половини матчу півзахисник Юрій Калашніков забиває ще один м'яч у ворота гостей.

З рахунком 2:0 на ко-

ристь кировоградців команди йдуть на перерву. Друга половина матчу починається ще в швидшому темпі. Гості прагнуть «відігратися» і спочатку досягають успіху. В першу ж хвилину гри воротар «Зір-

ки» Андрій Нестеренко виймає м'яч із своїх воріт.

Не проходить і чотирьох хвилин, як Борис Петров обводить чотирьох чернівецьких гравців і точним ударом посилає м'яч у ворота авангардівців.

А час іде, рахунок кировоградців збільшується: Віктор Філін забиває ще два м'ячі і один — Вадим Третяков у ворота авангардівців.

Та ось і у ворота «Зірки» вривається м'яч...

З рахунком 6:2 команди залишають поле. Цей матч вніс у турнірну таблицю серйозні зміни: «Зірка» після 23 ігор набрала 31 очко і вийшла на друге місце в першій Українській зоні.

О. ГУДАЛОВ.

СПАРТАКІАДА

фізкультурних колективів комсомольських новобудов України

ЦК ЛКСМ України і Центральна рада добровільного спортивного товариства «Авангард» прийняли рішення провести спартакіаду фізкультурних колективів найважливіших комсомольських новобудов республіки. Спартакіада покликана сприяти поліпшенню роботи.

Спартакіаду буде проведено в три етапи. Змагання в колективах фізкультури почнуться 20 серпня і триватимуть місяць. Попередні змагання з футболу і волейболу по зонах відбудуться з 10 по 19 вересня. Фінальні змагання спартакіади з легкої і важкої атлетики, футболу, волейболу і городків буде проведено в Кривому Розі наприкінці вересня.

Для переможців спартакіади встановлено нагороди.

Із нових поезій

ПЕРШИЙ ТРУДОДЕНЬ

Із братом йду із поля я... Раніше б в час такий Побіг би до гармонії Вихрастий залюбки. А нині груди колесом — Заходить у село! Вчепи до непки колоса, Щоб солідніш було. Дівчата хай дивуються, Ми ще не те утнем! Хлопчина йде по вулиці Із першим трудовим.

НЕ КУПУЙ, СЕСТРИЦЕ...

Не купуй, сестрице, Паперові віти. Їх дощі не мили, Не нуйовдив вітер. Ця краса ілюзій Занімілих тонів По путі додому На очах потоне. Краще придорожні Сокирки і м'яту З молоком ромашок Занесем до хати.

Валерій ЮР'ЄВ.

Багата сьогодні пошта у Віри Дмитриченко, листоноші колгоспу імені Леніна, Новопрасьного району. Тому й посмішка радісна на обличчі дівчини. Та й я не радіти, коли добрі вісті людям несе, коли тебе скрізь чекають.

Вже три роки працює Віра. Полюбила свою роботу. Та й люди задоволені нею. Вісником хороших новин називають дівчину колгоспниці.

На знімку: Віра ДМИТРИЧЕНКО.

Фото В. Ковпака.

Колектив, який займе загальне перше місце, нагороджується пам'ятним призом ЦК ЛКСМУ і Центральної Ради ДСТ «Авангард», а також почесними грамотами. Колективам, які займуть друге і третє місце, присуджуються випелі і почесні грамоти. Встановлено нагороди спортсменам, які доб'ються першості з різних видів спорту. (РАТАУ).

З ІСТОРІЇ ОДНІЄЇ ПІСНІ

НЕМАЛО прекрасних пісень складено про комсомольців-героїв громадянської війни. Однією з найбільш популярних в Україні стала після «А в городі жито». Вона розповідає про героїчну смерть комсомольця від рук білогвардійців.

А в городі жито Копитами збито. Під білою березою Комсомольця вбито.

Випав червоний прапор з рук комсомольця, але його підхопила подруга героя, і замайорів він над мільйонами молодих патріотів, що встали на захист Радянської влади. Так закінчується ця сумна і разом з тим оптимістична пісня. Її мелодія створена на основі старовинної української пісні. Але хто автор цієї? З'ясувати це і вирішили наукові співробітники Інституту мистецтвознавства, фольклору і етнографії Академії наук УРСР.

Незабаром стало відомо, що вперше ця пісня була надрукована в полтавській комсомольській газеті «Червоний юнак» 27 липня 1923 року в розділі «Нові пісні». Під текстом стояв підпис «Ніліп». А поруч були надруковані ще дві пісні. Одна з них — «Ой, по конях» (на мотив «Зависли козацькі») підписана — І. Головка. Пошастило встановити, що її автор — видний український радянський письменник Андрій Головка. Виявляється, «І» замість «А» — просто друкарська помилка.

Тоді виникло припущення, що й пісню «А в городі жито» створив він. Але письменник заперечив проти цього. Він, справді, друкував у газеті «Червоний юнак» багато комсомольських пісень і частушок на мотив старих українських пісень, але ніколи не підписувався псевдонімом «Ніліп».

О. ЄРМАКОВ.

У газеті полтавських комсомольців в ті роки друкували свої вірші і пісні багато молодих поетів — П. Усенко, Г. Епик, І. Микитенко та інші. Часто вони підписували свої твори яким-небудь вигаданим ім'ям. Багато з їх пісень підхоплювали комсомольці, вони ставали народними. Може, хтось з цих поетів був автором пісні «А в городі жито»?

Почалися розшуки працівників редакції газети «Червоний юнак». Її відповідальним секретарем в ті роки, виявляється, працював відомий нині український поет Павло Усенко. Він, десь певно, повинен знати автора пісні.

Павло Усенко повідомив наукових працівників інституту, що це народна пісня, яку співали українські комсомольці ще в 1920 році. А записав її, очевидно, Григорій Впик. Він працював тоді в агітпропвідділі Полтавського губкому комсомолу і часто друкував в газеті свої вірші. (РАТАУ).

— 0 —

Проголошення незалежності Центральноафриканської Республіки

ЛОНДОН, 13 серпня. (ТАРС). Як передає кореспондент агентства Рейтер, сьогодні в місті Бангі 101 гарматний залп сповістив про проголошення незалежності Центральноафриканської Республіки — колишньої французької території, яка входила у Французьку Екваторіальну Африку. Центральноафриканська Республіка залишається членом Французького Співтовариства.

В. о. редактора В. КРАМАРЕНКО.

УСІ ДОРОГИ ведуть у Рим

ЗАТИХЛИ пристрасі, викликані спортивною боротьбою в «Долині індіанок», де найсильніші ковзанярі, лижники і хокеїсти поділили олімпійські медалі. Прославилися радянські спортсмени, які знову на «Білій Олімпіаді» досягли кращих результатів в комплексі всіх зимових змагань.

Але «олімпійські пристрасі» знову розпалюються: на порозі — XVII літня Олімпіада. Зараз всі шляхи спортсменів ведуть у Рим. В усьому світі вже проходять відбіркові змагання, і любителі спорту називають перших претендентів на перемогу в літніх веселіх змаганнях.

Олімпіада в Римі відкривається 25 серпня і триватиме до 11 вересня. Рим, за висловом організаторів, збере 7 тисяч спортсменів більше як з 80 країн. Вражають, що майбутні олімпійські ігри будуть рекордними по кількості учасників, бо поки що тільки дві країни — Сальвадор і Нікарагуа з 97 держав, що входять у Міжнародний Олімпійський комітет, від-

мовилися виступати в Олімпіаді.

В програмі XVII олімпійських ігор — змагання з легкої і важкої атлетики, плавання, гімнастики, боксу, боротьби (класичної і вільної), велосипедного спорту (на шосе і треку), футболу, баскетболу, водного поло, стрибків у воду, кінного і парусного спорту, веслування (академічного, на байдарках і каное), фехтування, стрільби (кульової і стендової), сучасного п'ятиборства і трав'яного хокею.

Поза програмою — змагання з національних видів спорту. Вже так повелося: країна-організатор показує учасникам Олімпіади свої народні змагання. В Римі будуть продемонстровані змагання із стрільби з арбалету (вперше відбулися в 1937 році), турнір кінних рицарів з піками, шаховий матч з живими фігурами, «ігри на мосту», що являють собою жартівливий бій на вузькому містечку, гонки на колісницях.

Як повідомляє офіційний бюлетень Організаційного комітету олімпійських ігор

в Римі, для переможців встановлено понад вісімсот золотих, срібних і бронзових медалей. Найбільшу кількість медалей — 129 одержать легкоатлети, 93 медалі повезуть з собою плаваці, 84 — фехтувальники.

На змагання з легкої атлетики надіслали заявки 67 країн.

Від туристських організацій надходить у Рим велика кількість заявок на квитки. З однієї лише Франції надіслано заявок майже на сто тисяч квитків.

НА ОЛІМПІАДУ передбачається приїзд у Рим нечуваної кількості туристів — близько 250 тисяч чоловік, з них 120 тисяч іноземців. Виникли великі утруднення з їх розміщенням. Уже підраховано, що готелі можуть прийняти 30 тисяч чоловік і різні установи — 10 тисяч. В приватних будинках зможуть оселитися 30 тисяч чоловік, в палаточних таборах і приміщеннях шкіл — понад 40 тисяч чоловік. Управління італійських залізниць повідомило про свою готовність

допомогти організаторам Олімпіади і надати в їх розпорядження на запасних шляхах, поблизу спортивних споруд, 6 тисяч пультманівських вагонів для житла туристів.

Недавно в Римі відбулася «репетиція гостинності». У дні великодних свят сюди з'їхалося близько 100 тисяч гостей — зарубіжних туристів і італійців з провінції. Вулиці міста виявилися настільки забитими, що швидкість руху транспорту різко зменшилася. Всюди скупчувалися автобуси, тролейбуси, автомобілі. Та й готелі ледь витримували навантаження.

Наслідки подібної «репетиції» швидко розповсюдилися за рубіж. Преса забила тривогу. Тоді італійський міністр туризму, спорту і видовищних заходів Умберто Тупіні офіційно заявив, що всі неполадки, виявлені «репетицією», будуть усунуті і Рим гідно зустріне спортсменів і туристів усього світу.

Отже, стрілка олімпійського компасу показує на Рим.

О. ЄРМАКОВ.